

## **Comentariul operei Mesterul Manole de Lucian Blaga - partea a doua**

Simplitatea organica si farmecul autentic al Mirei, echilibrul ei sufletesc sunt singurele balsamuri posibile pentru ranile Mesterului. Sufletul Mirei este oaza de liniste atat de necesara, este oglinda unui lac netulburat de vant. Momentele in care Manole gaseste, alaturi cu fiinta iubita limanul de liniste vremelnica sunt o anticipare a raspunsului pe care-l cauta eroul.

Mai intai, Manole abdica dintru inceput a oferi o jertfa omeneasca hotarand sa se jertfeasca singur, din solidaritate pentru discipolii sai: "Langa voi am indurat indelung sageata soarelui si greul iesit din piatra, ploaia in carne si frigul in oase. Langa voi, duhul intruchiparilor s-a intarit in mine poruncitor, langa voi, pentru biserica, zilnic mor.

Din patru stihii v-am adunat, ca sa cladim biserica din pamant si din apa din lumina si vant. Si voi ati vazut biserica cu chip mic si ati zis: "Mestere, venim"(...) Marturisire auziti din parte-mi c-am inceput sa cladesc fiindca n-am putut altfel. Din camp si munte v-am chemat fiindca n-am putut altfel, cateodata in groaznica indoiala am blestemat, am facut tot ce mi-a stat in putere si voi face si mai mult. Toate - fiindca nu pot altfel". Rasuna in aceasta declaratie patetica zbaterile patimei creatiei, demonismul constructiei in stare de orice jertfa.

Intuind ca s-a pus la cale "intamplarea neomeneasca" a jertfirii cuiva Mira ii cearta pe mesteri, fara sa-si dea seama ca de fapt, ea va fi victima "creatiei prin iubire". Puritatea de clestar a Mirei, linistea ei interioara evlavie ei simpla si fireasca o indeamna sa accepte sacrificiul cu o launtrica bucurie si seninatate - singurele in stare sa risipeasca frica in fata marelui necunoscut. "Seninatate vreau, nestapanitorilor - rosteste sotia mesterului - ca tot suntem innorati si prapastiosi. Manole e chin. Calugarul e stafie intunecata. (...) Vreau sa se sfarseasca odata povestea aceasta de spaima si trista nebunie. Rabdare numai intunecatilor, si intr-o zi biserica n-are sa se mai naruie.

Cum ar putea sa stea, daca nimeni nu lucreaza, razand la ea?..." Participand constient la jocul zidirii sale, Mira alearga de la un lucrator la altul, mainile ei se zbat ca frante, pe fata i se citeste suferinta asteptare, dar si credinta ca jocul se va sfarsi. Mira atinge, prin simplitatea firescului, treapta care desparte fapta tragica de actul sublim.

Cu sufletul scindat intre bucuria oarba si tristetea nimicitoare, intre autoflagelare si declansarea fortelor telurice dinlauntrul sau, Manole traieste nebunia zidirii reusite ("Zvarliti tencuiala pe coapse si os / Sa-nchidem viata in zidul de jos..."), dar si durerea atroce a sentimentului culpei.